

Harriet Lummmis Smith

CAPITOLUL I

Ziua în care jocul
s-a petrecut de la sine

POLLYANNA

Flori de portocal

Traducere din limba engleză de
Emilia Cristea

SOPHIA / METAFRAZE

București

Cuprins

I. Ziua în care jocul s-a petrecut de la sine	5
II. O zi de nuntă ploioasă	14
III. Prietenii nepoftiți din luna de miere	26
IV. Se mai întâmplă și accidente	42
V. Suflete pereche	52
VI. Oaspeți	64
VII. Pollyanna și legea	79
VIII. Jimmy uită ceva	92
IX. Izbucnește furtuna	103
X. Sublimul și ridicolul	114
XI. Cutia Pandorei	127
XII. Un prilej pentru un pom de Crăciun	142
XIII. O dilemă	159
XIV. O poveste rescrisă	172
XV. Jimmy își sărbătorește ziua de naștere	185
XVI. Gladys se ține de joc	196
XVII. Tot o apă și-un pământ	209
XVIII. Judith se joacă și ea	219
XIX. Secrete	227
XX. Despărțirea	237
XXI. Rămas-bun	247
XXII. Pollyanna își face datoria	260
XXIII. Scrisori pentru un soldat	276
XXIV. Jimmy știe	284

CAPITOLUL I

Ziua în care jocul s-a petrecut de la sine

Pollyana a lăsat jos stiloul și și-a frecat încheietura dureroasă. Calendarul arăta a doua zi din iunie, însă termometrul spunea cu totul altă poveste. Sufrageria în care ședea Pollyanna și Jimmy era încăperea cea mai răcoroasă din întreaga casă, dar, chiar și aici, arșița amintea de zăduful umed din zilele lui Cuptor. În fața ferestrei boltite, frunzele din stratul de rochița-rândunicii, care la micul dejun arătaseră atâta vioiciune, se încovoiau acum moleșite sub privirile Pollyannei. O duceau cu gândul la un câine cu coada între picioare.

Pollyanna stătea de-o parte a mesei, iar Jimmy, de cealaltă. Capetele mesei erau pline de cutii cu produse de papetărie, stivuite în coloane albe și luminoase. Jimmy spusese că-i amintesc de niște cavouri de marmură și Pollyanna se încruntase, iar apoi pusese linioara literei *t* cu un gest tăios, menit să-i sublinieze dezaprobarea.

În cutiile albe se aflau anunțuri pentru nuntă. Pe cele din dreapta Pollyannei, adresele erau deja scrise; cele din stânga își așteptau rândul. Iar Pollyanna nu izbutea să scrie citeț fără să-și concentreze cu îndârjire întreaga atenție asupra fiecărei litere în timp ce-i dădea formă, alungându-și din minte dezvăluirea neașteptată care se ascundea în plicurile acelea goale și anoste.

Doamna Thomas Chilton anunță căsătoria nepoatei ei... De fiecare dată când ajungea în acel loc, Pollyanna se simțea copleșită de gândul că totul era doar o închipuire. Firește că anunțurile pentru nuntă nu erau nimic neobișnuit, ba chiar de așteptat, mai cu seamă în iunie. Cu toate că promiteau vești însemnate ori de câte ori le primea din mâna poștașului, iar Pollyannei îi plăcea neșpus să fie prima care le deschide, nu se înflăcărase niciodată la vederea lor. Dar nu reușise încă să citească acel anunț anume fără ca un fior straniu să-i alunece pe șira spinării. Era uimitor cât de mult se schimbau lucrurile atunci când doamna Thomas Chilton anunța căsătoria nepoatei ei, domnișoara Pollyanna Whittier, cu domnul James Pendleton.

Pollyanna se împotrivise anunțurilor din pricina cheltuielii.

– Dar, mătușă Polly, nu avem nevoie de ele, spusese ea. Vestea o să se răspândească oricum prin Beldingville, iar noi putem să le scriem celor care locuiesc în alte părți dacă ținem morțiș

să știe. Iar ceilalți vor afla și ei negreșit, mai de vreme sau mai târziu.

Mătușa Polly se arătase grozav de nemulțumită.

– Ești nemaipomenită, Pollyanna! De parcă ar trebui să trecem cu vederea nunta singurului urmaș al familiei Harrington!

– Cărțile acelea poștale sunt înfiorător de scumpe, mătușă Polly, numai la asta m-am gândit; și nu aș vrea să strângi baierile pungii și să capeți dureri de cap încercând să storci bani de unde nu a mai rămas nimic de stors. Dar, dacă trebuie să trimitem anunțuri pentru onoarea familiei, atunci nu avem încotro. Cred că ar fi mult mai ieftin să cerem anunțuri tipărite, și nu gravate, așa-i?

– Tipărite!

Mătușa Polly se lăsase pe spătarul scaunului cu un gest plin de disperare.

– Pollyanna, uneori mă întreb dacă te-am educat așa cum se cuvine. Sunt unele lucruri pe care nici acum nu pari în stare să le pricepi mai bine decât atunci când erai copil. Te rog să înțelegi că aș putea să trăiesc cu pâine și lapte pentru tot restul zilelor mele doar ca să îți ofer o nuntă potrivită poziției tale sociale.

Prin urmare, în acea zi călduroasă de iunie, pe masă se îngrămădeau mormane de cutii pline cu produse de papetărie, iar Pollyanna își freca încheietura dureroasă. Jimmy, isprăvind de scris

una dintre adrese cu o înfloritură, s-a uitat zâmbind la ea din partea cealaltă a mesei.

– Domnișoară, când plicurile acestea vor porni pe drumul lor, nunta noastră va fi anunțată așa cum se cuvine. Fiecare suflet care a auzit vreodată de numele noastre va fi informat de hotărârea noastră pripită.

Zâmbetul vag pe care Pollyanna i l-a dăruit drept răspuns arăta că gândurile îi erau în altă parte.

– Jimmy, dacă scriu vreodată o carte, are să fie altfel decât cele mai multe dintre cărțile pe care le-am citit până acum.

De partea cealaltă a mesei, ochii lui Jimmy licăreau neastâmpărați.

– Nu cumva iar plănuiești să te lansezi într-o carieră literară, domnișoară Whittier?

Pollyanna a râs. Cu multă vreme înainte îi istorisise lui Jimmy despre poveștile pe care le dactilografiasse cu atâta grijă, poveștile care fuseseră menite să câștige premii, iar în cele din urmă s-au ponosit, colindând de la un editor la altul și întorcându-se de fiecare dată acasă, ca niște porumbei călători. Înțepăturile lui Jimmy nu o necăjeau deloc. Ba chiar încerca o mulțumire ciudată ori de câte ori băiețelul ștrengar îi lua locul logodnicului – iar lucrul acesta se întâmpla des. Jimmy logodnicul încă îi mai părea un străin minunat, un tânăr arhanghel ale cărui brațe o purtau către un rai de nemaîntâlnită fericire.

Dar te simți mai liniștit cu pământul sub picioare și, când Jimmy o înțepea, aducea atât de bine cu băiețelul plin de pistrui cu care se jucase și se ciondănise și pe care îl apăraseră atunci când nu mai avea nici un alt prieten, încât o făcea să se simtă ca și cum s-ar fi întors acasă. Și, oricât de mult l-ar fi iubit pe acel nou și minunat Jimmy, inima i s-ar fi frânt dacă ar fi fost nevoită să se despartă pentru totdeauna de Jimmy cel ștrengar și glumeț pe care îl cunoștea de atâta amar de vreme.

– Poate că am să mă apuc din nou de scris, a răspuns ea cu un aer serios, sau poate că nu. Încă nu m-am hotărât cum am să folosesc timpul în care nu-ți pregătesc de mâncare și nu-ți cârpesc ciorapii. Dar, dacă aleg să scriu o carte, Jimmy, se va deosebi de toate celelalte într-o privință foarte însemnată. Cele mai multe, știi, se sfârșesc cu o nuntă, ca și cum n-ar mai rămâne nimic după asta. Și, Jimmy, e tocmai pe dos. Nunta înseamnă un început – începutul a toate.

– Draga de tine! a spus Jimmy, puțin răgușit.

Jimmy ștrengarul dispăruse ca prin minune, iar Jimmy arhanghelul îi luase locul. A înconjurat masa, a cuprins-o cu brațul pe după umeri și a înclinat capul până când obrazul i l-a atins pe al ei. Amândoi uitaseră cu desăvârșire de povestea aceea cu adresele și cu anunțurile pentru nuntă. Dar, când a sărutat-o în cele din urmă, Jimmy a tresărit, căci ochii Pollyannei erau umezi.

Respect pentru – Pollyanna! Ce s-a întâmplat, scumpa mea?
Doar nu plângi!

– Doar pentru că sunt atât de fericită. Jimmy, nu e minunat să simți atâta bucurie încât să nu mai fii nevoit să o cauți altundeva?

– Eu simt atâta bucurie cât să-mi ajungă pentru tot restul vieții, a declarat tânărul. Te am pe tine.

S-a așezat de îndată pe marginea scaunului ei, fără să o slăbească din brațe, și a vorbit cu toată indiferența de care era în stare în acele împrejurări tulburătoare.

– Pollyanna, vreau să-ți cer părerea într-o chestiune foarte importantă.

– Ah, foarte bine!

Urmându-i exemplul, Pollyanna a devenit și ea nemaipomenit de indiferentă.

– Am stat de vorbă cu unchiul John azi – sau, mai degrabă, am încercat să stăm de vorbă, căci ne-a întrerupt cineva tocmai la mijloc. Și, draga mea, drept cadou vrea să-mi plătească mai departe suma de bani pe care o primesc de la el încă de când am intrat la facultate.

Pollyanna avea auzul și văzul foarte ascuțite când venea vorba despre Jimmy. Umbra de seriozitate din vocea logodnicului ei, împreună cu încrețitura verticală dintre sprâncene o pregăteau pe de-a-ntregul pentru ceea ce avea să urmeze.

– Nu-mi place ideea, Pollyanna. E cam greu de lămurit, dar încă de copil am trăit mulțumită unor oameni asupra cărora nu aveam nici cel

mai mic drept și socotesc că de-acum trebuie să fac ceva în privința asta.

– Domnului Pendleton – a început Pollyanna –, dar Jimmy i-a tăiat vorba:

– Ascultă, fetița mea, va trebui să-i spui „unchiul John” după cincisprezece ale lunii, așa că ar fi bine să exersezi.

– Ah, bine! „Unchiul John”, atunci. Voiam doar să spun că lui nu i-ar plăcea să privești lucrurile în acest fel. E de părere că îi aparții.

– Știu, și nu vreau să-l mâhnesc; dar, în același timp, abia aștept să am grijă de tine și de mine însumi prin munca mâinilor mele. Nu cumva cer prea mult de la tine dacă te rog să te mulțumești cu ceea ce îți pot eu oferi?

– Să ceri prea mult de la mine? Ah, Jimmy!

Pollyanna se uita la el de parcă nu-i mai rămăsese decât un singur lucru de făcut, iar Jimmy s-a supus. După un lung și încântător răgaz, și-a amintit ce încercase să îi spună.

– Cred că știu cum să o scot la capăt într-un fel care să ne mulțumească pe toți. Unchiul John nu se va simți mâhnit, eu nu-mi voi sacrifica respectul de sine, iar mătușa ta va fi bine îngrijită. Mă gândesc să primesc banii de la unchiul John și să-i dau mătușii tale Polly. Nu o să-i spunem cât câștig eu de fapt. Îi vom spune doar că ne putem lipsi de suma aceea cu ușurință, iar mătușa Polly va fi mândră că nepoata ei s-a măritat cu un tânăr inginer atât de prosper.